

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 35/09-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. februára 2009 predbežne prerokoval sťažnosť PhDr. T. Š., B., I. F., R., S. F., R., a I. F., R., zastúpených advokátkou JUDr. A. K., B., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Okresného súdu Bratislava III v konaniach vedených pod sp. zn. 1 D 290/1995, Dnot 43/1995 a sp. zn. 12 C 1/1997 a postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 34/2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť PhDr. T. Š., I. F. st., S. F. a I. F. ml., o d m i e t a.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júla 2008 doručená sťažnosť PhDr. T. Š., B. (ďalej len „sťažovateľka v 1. rade“), I. F., R. (ďalej len „sťažovateľ v 2. rade“), S. F., R. (ďalej len „sťažovateľka v 3. rade“), a I. F., R. (ďalej len

„sťažovateľ vo 4. rade“, spolu len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia ich základného práva na dedenie zaručeného čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozhodnutím Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 1 D 290/1995, Dnot 43/1995 a sp. zn. 12 C 1/1997 a postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 34/2006.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka v 1. rade vyvolala žalobou o určenie neplatnosti závetu zo 14. januára 1997 konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 12 C 1/1997. Sťažovateľka v 1. rade, sťažovateľ v 2. rade a právna predchodkyňa sťažovateľov v 3. a vo 4. rade totiž podľa ich tvrdenia boli označení v závete poručiť J. Z., zomrelého..., ako dedičia. V dedičskom konaní vedenom pred notárkou ako súdnou komisárkou pod sp. zn. 1 D 290/95, Dnot 43/95 bola však okrem uvedeného závetu z 22. júna 1994 predložená V. Z., L. (ďalej len „odporca“), „*listina zo dňa 19. 2. 1995*“, ktorá bola súdnou komisárkou posúdená ako „*závet napísaný mechanickým strojom za účasti dvoch svedkov a predčitateľa*“.

Keďže platnosť listiny z 19. februára 1995 bola v dedičskom konaní spochybnená, odkázal Okresný súd Bratislava - okolie uznesením sp. zn. 1 D 290/95, Dnot 43/95 z 20. novembra 1996 sťažovateľku v 1. rade, sťažovateľa v 2. rade a právnu predchodkyňu sťažovateľov v 3. a vo 4. rade na podanie žaloby „*o vyhlásenie právneho úkonu - závetu zo dňa 19. 2. 1995 za neplatný*“. Predmetnú žalobu proti odporcovi však na okresnom súde podala iba sťažovateľka v 1. rade.

Okresný súd žalobu sťažovateľky v 1. rade rozsudkom č. k. 12 C 1/97-249 zo 4. novembra 2005 zamietol. Dôvodom jej zamietnutia bol nedostatok vecnej legitímácie

sťažovateľky v 1. rade. Okresný súd poukázal na skutočnosť, že sťažovateľka v 1. rade „v konaní nerozšírila svoj návrh o účastníkov konania tak, ako boli účastníci dedičského konania t. j. A. F., PhDr. T. Š. a I. F. uznesením Okresného súdu Bratislava - vidiek... odkázaní, a konania sa nezúčastnili všetci uvedení nerozluční spoločníci (§ 91 ods. 2 O. s. p.)...“.

Sťažovateľka v 1. rade napadla rozsudok okresného súdu odvolaním z 13. decembra 2005, v ktorom uviedla, že „ako navrhovateľka disponujem písomnými plnými mocami A. F. a I. F. To znamená, že som v konaní použila plnomocenstvo ako bežný nástroj zastupovania medzi občanmi.“.

Krajský súd rozsudkom č. k. 6 Co 34/06-269 zo 16. novembra 2006 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Krajský súd sa s názorom okresného súdu stotožnil, keď v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozsudku uviedol, že „pre sporové konanie začaté na základe návrhu podaného odkázanými dedičmi (§ 175k ods. 2 O. s. p.) treba považovať všetkých účastníkov konania o dedičstve za nerozlučných spoločníkov v zmysle ust. § 91 ods. 2 O. s. p., a to tak na strane navrhovateľov, ako aj na strane odporcov. Postavenie navrhovateľa je pritom určené obsahom rozhodnutia súdu v dedičskom konaní, takže ostatní dedičia musia v súdnom konaní vystupovať ako odporcovia, aj keď v dedičskom konaní sa niektorí z nich k spornej otázke nestavali odmietavo, prípadne vystupovali pasívne, či ešte vôbec nevystupovali. Ak sa takéhoto konania nezúčastnia všetci nerozluční spoločníci, nemôže súd návrhu vyhovieť pre nedostatok vecnej legitímácie.“. Odvolaciu námietku sťažovateľky v 1. rade krajský súd neakceptoval, keďže „zrejme nerozlišovala rozdiel medzi účastníkom konania a plnou mocou na zastupovanie účastníka v konaní. Z návrhu je nepochybné, že odkázaní dedičia A. F. a I. F. neboli v konaní účastníkmi a tento nedostatok nebolo možné napraviť ani v odvolacom konaní založením plnej moci na ich zastupovanie.“. Rozsudok krajského súdu i rozsudok okresného súdu ako súdu prvého stupňa nadobudli právoplatnosť 13. februára 2007.

Vzhľadom na dôvody zamietnutia žaloby sťažovateľky v 1. rade, keď podľa jej názoru „nebolo rozhodnuté v merite veci“, teda o otázke platnosti listiny z 19. februára

1995 ako závetu, i s ohľadom na presvedčenie sťažovateľov, že uznesenie Okresného súdu Bratislava - vidiek z 20. novembra 1996 je v rozpore so zákonom, podali sťažovatelia 2. marca 2007 novú žalobu vo veci, ktorá je v súčasnosti vedená na okresnom súde pod sp. zn. 41 C 57/2007. Právna predchodkyňa sťažovateľov v 3. a vo 4. rade zomrela 19. júla 2005.

Sťažovatelia tvrdia, že napriek začatiu „*nového*“ konania pred okresným súdom, o ktorom oboznámili súdnu komisárku, zistili z dedičského spisu sp. zn. 1 D 290/95, Dnot 43/95, že okresný súd adresoval súdnej komisárke vo februári a v októbri 2007 „*pokyny na pokračovanie v dedičskom konaní bez ohľadu na sťažovateľov*“. Z tohto dôvodu sťažovatelia podali 4. decembra 2007 okresnému súdu i súdnej komisárke „*Žiadosť o prehodnotenie postupu v dedičskom konaní*“, v ktorej uviedli, že „*pokiaľ bude súd a súdny komisár ďalej v konaní pokračovať s dedičom označeným v listine zo dňa 19. 2. 1995, bude vedome konať v rozpore so zákonom, vedome konať s nepravým dedičom a odníme pravým dedičom možnosť zúčastniť sa dedičského konania*“. V závere žiadosti sťažovatelia vyjadrili požiadavku, aby „*vo veci tak súd, ako aj súdny komisár postupoval podľa ust. § 175k O. s. p. a konal ďalej*“ so sťažovateľmi „*ako oprávnenými dedičmi*“. Zároveň sťažovatelia doručili 16. januára 2008 okresnému súdu „*návrh na prerušenie konania o dedičstve...*“ do právoplatného skončenia súvisiaceho konania sp. zn. 41 C 57/2007.

K žiadosti ani k návrhu sťažovateľov sa okresný súd nevyjadril, preto sťažovateľka v 1. rade doručila 22. mája 2008 predsedovi okresného súdu podanie označené ako „*Sťažnosť*“, v ktorom prezentovala názor, že „*absolútnou ignoráciou našich námietok, žiadostí a návrhov, porušovaním základných zásad, na ktorých je založené civilné konanie dochádza k porušovaniu práv a právom chránených záujmov nás, pravých dedičov, k porušeniu zákonnosti...*“. Predsedu okresného súdu požiadala o odstránenie týchto nedostatkov. Podľa tvrdenia sťažovateľov na túto sťažnosť predseda okresného súdu do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu neodpovedal.

Na pojednávaní 27. mája 2008 súdna komisárka právnej zástupkyňi sťažovateľov oznámila, že *„jediným dedičom sa stáva brat poručiteľa, V. Z.“*. Táto skutočnosť bola len ústne oznámená, zaprotokolovaná úradným záznamom a právna zástupkyňa sťažovateľov bola požiadaná, aby opustila pojednávacu miestnosť. Proti tomuto postupu sťažovatelia podali 27. mája 2008 žiadosť, v ktorej sa *„opäť domáhali svojich práv“*. Na žiadosť okresný súd ani súdna komisárka nereagovali.

V konaní vedenom pod sp. zn. 41 C 57/2007 sa 3. júna 2008 konalo pojednávanie, na ktorom odporca predložil *„Osvedčenie o dedičstve, na základe ktorého bolo osvedčené, že V. Z. nadobudol ako výlučný dedič celé dedičstvo po poručiteľovi...“*. Na základe neskoršieho dopytu sťažovateľov *„v dedičskej kancelárii súdu bolo zistené, že predmetné osvedčenie nadobudlo právoplatnosť dňa 12. 6. 2008“*.

Podľa názoru sťažovateľov okresný súd v konaní sp. zn. 12 C 1/97 *„porušil ust. § 5 O. s. p., keď nepoučil sťažovateľku v prvom rade o nutnosti a možnosti navrhnuť prístupenie ďalších účastníkov na strane navrhovateľov a žalobu bez ďalšieho zamietol...“*. V označenom konaní podľa názoru sťažovateľky v 1. rade došlo aj k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Sťažovatelia tiež tvrdia, že v dedičskom konaní sp. zn. 1 D 290/95, Dnot 43/95 *„súd svojim postupom odňal sťažovateľom možnosť konať pred súdom, čím porušil základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu“*, pretože uznesením z 20. novembra 1996 *„nesprávne odkázal účastníkov dedičského konania... na podanie žaloby o vyhlásenie právneho úkonu - závetu... za neplatný, čím porušil ust. § 175k ods. 2 O. s. p...“*, pretože porušil ustanovenie § 175b zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), keďže sa s nimi ako s účastníkmi dedičského konania nekonalo, pretože porušil ustanovenie § 109 OSP a ustanovenie § 165 OSP v spojení s § 175a OSP tým, že dedičské konanie neprerušil do právoplatného rozhodnutia v súvisiacom konaní sp. zn. 41 C 57/2007. Z obsahu odôvodnenia predmetnej sťažnosti vyplýva, že podľa názoru sťažovateľov krajský súd porušil ich označené základné práva tým, že tvrdené pochybenia okresného súdu nenapravil.

V závere svojej sťažnosti, sťažovatelia navrhli, aby po prijatí sťažností na ďalšie konanie ústavný súd takto rozhodol:

„1. Okresný súd Bratislava III. v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 1/97 a Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod spis. zn. 6 Co 34/06 svojím postupom a rozhodnutím porušili základné právo sťažovateľky PhDr. T. Š., rod. Z., nar..., bytom B., na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na ochranu dedičského práva podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a ich právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresný súd Bratislava III. svojím postupom a rozhodnutím v konaní vedenom pod sp. zn. 1 D 290/95, Dnot 43/95 porušil základné právo sťažovateľov PhDr. T. Š., rod. Z., nar..., bytom B., I. F., nar..., bytom R., S. F., nar..., bytom R. a I. F., nar..., bytom R. na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, základné právo na ochranu dedičského práva podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a ich právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje Osvedčenie o dedičstve, č. k. 1 D 290/95, Dnot 43/95 zo dňa 27. 5. 2008 vydané súdnym komisárom, JUDr. J. H., povereným Okresným súdom Bratislava III. v konaní vedenom pod spis. zn. 1 D 290/95, Dnot 43/95 ako aj uznesenie, č. k. 1 D 290/95, Dnot 43/95 zo dňa 20. 11. 1996 vydané Okresným súdom Bratislava - vidiek a vec vracia Okresnému súdu Bratislava III. na ďalšie konanie.

4. PhDr. T. Š., rod. Z., nar..., bytom B., I. F., nar..., bytom R., S. F., nar..., bytom R. a I. F., nar..., bytom R. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 200.000,- Sk (slovom: dvestotisíc slovenských korún), ktoré im je Okresný súd Bratislava III. povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Okresný súd Bratislava III. je povinný zaplatiť PhDr. T. Š., rod. Z., nar..., bytom B., I. F., nar..., bytom R., S. F., nar..., bytom R. a I. F., nar..., bytom R. trovy právneho

zastúpenia v sume 6.732,- Sk (slovom:... slovenských korún - 2 x úkon právnej služby á 3.176,- Sk a 2 x paušálna náhrada 190,- Sk) na účet ich právneho zástupcu č..., vedený v..., advokátky JUDr. A. K., so sídlom B., do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť iba v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadoch výslovne ustanovených v tomto zákone. Význam tohto ustanovenia pre rozsah prieskumnej právomoci ústavného súdu je zvýraznený aj povinným právnym zastúpením sťažovateľa.

Ústavný súd po preskúmaní podanej sťažnosti a jej príloh poukazuje na princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy. Ak existuje iný súd, ktorý tam uvedeným právam a slobodám fyzickej osoby alebo právnickej osoby poskytuje ochranu, potom ústavný súd nemá právomoc konať.

Sťažovateľka v 1. rade videla porušenie v sťažnosti označeného základného práva na súdnu ochranu, základného práva na dedenie a práva na spravodlivé súdne konanie v rozhodnutí okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 1/97. Ochranu týmto

právam v prípade ich porušenia však bolo v tomto prípade oprávnený poskytnúť odvolací súd, teda krajský súd. K poskytnutiu tejto ochrany aj došlo na základe odvolania sťažovateľky podaného proti rozsudku okresného súdu č. k. 12 C 1/97-249 zo 4. novembra 2005. Ústavný súd preto vzhľadom na uvedený princíp subsidiarity nemá právomoc na konanie o tejto časti sťažnosti.

Pokiaľ ide o namietané rozhodnutie krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 34/06, ústavný súd tu poukazuje na ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Vzhľadom na to, že rozsudok krajského súdu č. k. 6 Co 34/06-269 zo 16. novembra 2006 nadobudol právoplatnosť 13. februára 2007 a sťažnosť bola ústavnému súdu odoslaná 28. júla 2008, je zjavné, že v tejto časti je podaná oneskorene.

Sťažovateľka v 1. rade tiež tvrdila porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov postupom okresného súdu a krajského súdu. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje svoju ustálenú judikatúru (napr. II. ÚS 139/02, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05, II. ÚS 184/06), podľa ktorej poskytuje ochranu základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola sťažnosť na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva môže ešte trvať. Ak v čase, keď bola sťažnosť doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k prietahom v konaní postupom označeného orgánu, je daný dôvod na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Konanie okresného súdu sp. zn. 12 C 1/97 a konanie krajského súdu sp. zn. 6 Co 34/06 boli právoplatne skončené 13. februára 2007. Z toho jednoznačne vyplýva, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu (30. júla 2008) už nemohlo dochádzať k porušovaniu základného práva sťažovateľky v 1. rade na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. V tejto časti ústavný súd sťažnosť odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

K časti sťažnosti namietajúcej porušenie označených základných práv sťažovateľov v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 1 D 290/95, Dnot 43/95 ústavný súd uvádza, že rozhodnutie Okresného súdu Bratislava - vidiek z 20. novembra 1996 mohli sťažovatelia v 1. a 2. rade napadnúť odvolaním (išlo o rozhodnutie súdu prvého stupňa, proti ktorému je opravný prostriedok prípustný), preto ústavný súd nemá dostatok právomoci na konanie o prípadnom porušení základných práv sťažovateľov týmto rozhodnutím.

K rovnakému záveru ústavný súd dospel aj pokiaľ ide o možné porušenie základných práv sťažovateľov osvedčením o dedičstve, ktoré bolo súdnou komisárkou vydané 27. mája 2008. Sťažovatelia v sťažnosti tvrdia, že o jeho vydaní sa dozvedeli na pojednávaní okresného súdu 3. júna 2008, pričom právoplatnosť nadobudlo 12. júna 2008. Po vydaní osvedčenia o dedičstve možno podľa § 175zca ods. 4 OSP požiadať súd o pokračovanie v konaní o dedičstve. Ak teda sťažovatelia boli toho názoru, že sa s nimi ako účastníkmi konania protiprávne nekonalo, mohli sa obrátiť na okresný súd do 12. júna 2008 s uvedenou žiadosťou a následne by ochranu ich základným právam musel okresný súd poskytnúť. Ústavný súd preto nemá dostatok právomoci na zisťovanie prípadného porušenia základných práv sťažovateľov osvedčením o dedičstve z 27. mája 2008. Tento záver platí aj o postupe okresného súdu v predmetnom dedičskom konaní spočívajúcom v tom, že tento nerozhodol o prerušení konania na základe návrhu sťažovateľov.

Napokon sa ústavný súd zaoberal námietkou sťažovateľov o porušení ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v dedičskom konaní sp. zn. 1 D 290/95, Dnot 43/95. Aj v tomto prípade uvedené konanie bolo právoplatne ukončené nadobudnutím právoplatnosti osvedčenia o dedičstve 12. júna 2008, preto v tejto časti je sťažnosť zjavne neopodstatnená.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd už nezaoberal ďalšími požiadavkami formulovanými sťažovateľmi v petite sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2009